

простря ръце въ празното пространство, като че ли за да отблъсне нѣкакво ужасно привидение.

— Страхъ ме е! О, страхъ ме е! Спасете ме!

Нещастниѣ родители се опитаха да успокоятъ детето си; то не ги познаваше вече. Тѣ не смѣяха да си проговорятъ, да се погледнатъ даже; бояха се да не прочетатъ единъ на другъ въ очигъ ужасната тайна, която искаха да скриятъ.

Докторътъ пристигна; майката се изправи предъ него:

— Спасете детето ми! Спасете моята жена!

Лѣкарътъ се приближи и дълго гледа страдащото лице, чиито очи бѣха затворени; тежкото дишане на болната изпълня цѣлата стая, дѣто царуваше ужасно мълчание.

— Лѣкарствата не сж произвели желаното действие, — каза най-послѣ докторътъ. Това е лошо, твърде лошо.

Той предписа нови лѣкарства.

— Ще дойда утре пакъ, — прибави той, като се оттегли.

Майката, жертва на една страшна мъка, се хвърли на колѣне прѣдъ образа на св. Богородица, едничката религиозна картина въ цѣлата къща.

— О, св. Богородице — извика тя, запази моята дъщеря презъ тая света нощ, когато се ражда твоя синъ, Иисусъ!

Бащата придружи доктора чакъ до вратата, като едва задържаше риданията си.

— Куражъ, приятелю, на васъ съмъ длъженъ да кажа, може да се лъжа, но, стува ми се, тя е загубена.

И като се сбогува, лакарътъ си отиде.

Нещастниятъ баща остана дълго време подпрѣнъ о стената, за да не падне; лицето му се сгърчи; имаше нѣщо повече отъ мъка върху набръчканото му лице; тамъ се четѣше срамъ, гризене на съвестта, а въ погледа — едно бързо и неотложимо решение.

Той влѣзе въ стаята; жена му, колѣничала, се молѣше.

— Луиза, — произнесе той глухо, — защо се молишъ. Богъ ни прокълна.

Тя стана, бледна отъ ужасъ.

— Да, — продължи той, — Богъ ни прокълна и ние заслужаваме това; особено азъ заслужавахъ . . . Чрезъ моето дете Богъ ме наказва за лошото ми държане къмъ родителитѣ. Нещастниѣ, колко много сж страдали и страдатъ още зарадъ мене!

И той се отпусна на единъ столъ и сълзи, които не можеше повече да задържи, затекоха свободно и ридания разтърсиха неговото яко тѣло.

Жена му колѣничи до него, послѣ изведнѣжъ взе едно решение.

— Жанъ, — прошепна тя, ние сме виновни, но да поправимъ миналото, да искаме прошка отъ Бога; казватъ, че Той е добъръ; вѣрвамъ това. Той ще ни прости.